

de mindre Gaardmandsbrug blev for haardt medtaget af Ejendomsskylden. Det er ikke helt lykkedes. Navnlige har der lydt den Klage over Ejendomsskylden, at de fattigste i Virkeligheden var dem, der var udsatte for at faa den højeste Ejendomsskyld, idet de var interesserede i, at deres Ejendom kom op i saa høj Vurdering som muligt, fordi det kunde tjene dem til Hjælp, naar de skulde have Laan, og det er en uheldig Virkning af Ejendomsskylden, som man vanskeligt, maaske slet ikke, kan komme bort fra.

Det bestemmes endvidere i Lovforslaget, at Grundens Værdi skal fastsættes hvert 5te Aar, og det er der vel ikke noget at indvende imod. Vi skal altsaa være fri for de Omvurderinger, vi har haft under Ejendomsskyldloven. De var i Virkeligheden ogsaa mange Gange meget uheldige og bragte Uensartethed ind i denne Beskatningsmaade, fordi hvis Konjunkturerne steg, vilde de, der havde faaet vurderet først, sidde med den letteste Skat, medens de, som havde faaet Omvurdering senere, kunde faa en betydelig større Skat. Altsaa Omvurderinger mellem de egentlige Perioder kommer man ikke til, men Skylden vil blive fordelt ved Udstykning.

Endelig er der ogsaa i § 2 en Bestemmelse om, at der gives Fradrag i den fastsatte Værdi for Forbedringer, der skyldes private Foranstaltninger, og som maa antages at have virket værdiforøgende. Det er en Bestemmelse, som jeg tror er rigtig, thi den sigter jo til, at man ikke skal vanskeliggøre Fremskridtene, at den, der i Virkeligheden gør et Grundforbedringsarbejde paa sin Jord, ikke derfor straks skal modtage en betydelig Forøgelse af sin Skat, og derfor kan jeg meget godt tiltræde det Princip. Jeg vil antage, at for at kunne faa en nogenlunde rimelig Ordning paa dette Forhold vil det være rigtigt, at Finansministeriet, efter Samraad med de landøkonomiske Organisationer, indretter en Slags Skema, hvorefter Dræning amortiseres i en saa og saa lang Aarrække, Mergling i saa og saa lang Tid, Kultivering af Moser i saa og saa lang Tid. Man vil derved ikke naa til det absolut rigtige — det naar man overhovedet ikke let til, naar man vurderer —, men man vil naa til noget, der i Virkeligheden vil være ensartet og vistnok det bedst mulige, man under disse Forhold kan komme til. Det er en Tanke, jeg vil henstille, at man søger at indrette det paa den Maade, naar man en Gang kommer saa vidt, at man kan gaa over til en Grundskyld, thi det

har sin Betydning, at de, der virkelig er fremadstræbende og driftige, ogsaa kan være i alt Fald nogenlunde beskyttede imod, at der straks bliver taget fat paa dem af Skattemyndighederne, saa snart som deres Driftighed giver sig Udslag ved Kapitalanbringelse eller paa anden Maade.

I § 3 finder man Lovforslagets Bestemmelse om den Promille, hvormed den højtærede Minister mener at man fremtidig skulde opkræve Grundskyld. I Bemærkningerne til Lovforslaget findes der en Opgørelse over, hvordan en saadan Promille, altsaa 5, vilde virke. Opgørelsen er imidlertid grundet paa Vurderingen af 1916, og den vil ikke kunne være gældende for den Vurdering, vi kan vente i 1920, men den giver os i alt Fald et Fingerpeg. Det er da opgjort til, at en Grundskyld af 5 pro mille vil indbringe Statskassen 14,1 Mill. Kr. eller ca. 3 Mill. Kr. mere, end Ejendomsskylden er opført til paa indeværende Aars Finanslov. Heraf vil man se, at der fra Ministerens Side er tænkt paa en Forhøjelse af de faste Ejendomsskatter til Staten, men jeg kan for mit Vedkommende sige, at det er Venstre ikke stemt for. Vi ser ikke nogen Anledning til yderligere at forhøje de faste Ejendomsskatter til Staten, navnlig heller ikke i Øjeblikket, fordi de faste Ejendomsskatter i det væsentlige hører hjemme i Kommunerne — det er i alt Fald der, Hovedformaalet med dem ligger. Man er derfor ikke fra Venstres Side stemt for, at det Beløb, der i Øjeblikket indkommer ved Ejendomsskylden, væsentlig forhøjes, og derfor vil man heller ikke i Øjeblikket kunne se, hvilken Promille det vil være nødvendigt at fastsætte som den, hvormed Grundskylden skulde opkræves.

Endelig har jeg nævnt, at man fra Venstres Side ikke kan se det rigtige i, at der foregaar en Forskydning fra By til Land — heller ikke omvendt —, og det vil ikke undgaas, hvis man gaar over til en ren Grundskyld til Staten uden samtidig at faa en Bygningsskyld. Jeg ser ogsaa, at den højtærede Minister har været inde paa denne Tanke i sin Fremstættelsestale. Efter den Opgørelse, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, svarer København og Frederiksberg i Øjeblikket 26,7 pCt. af Ejendomsskylden, Købstæderne 15,7 pCt. og Landdistrikterne 57,6 pCt. paa Grundlag af Vurderingen af 1916. Skulde dette forandres efter den foreslaaede Grundskyld, vilde der foregaa den Forskydning, at København kom til at betale 21 pCt., Købstæderne